

Chápu. Je to nešťastná situace. Jak se Vaší knize dařilo v Británii a v dalších zemích a různých společenských vrstvách?

No, je tu ještě jiný bod, ke kterému bych se chtěl vyjádřit. Když loupeživí baroni, mohu-li je takto nazvat, z odborových svazů, zejména v těžebním průmyslu a v některých těchto odvětvích, kteří se chovali jako diktátoři, když jejich moc byla před několika lety zlomena, bohužel nedošlo k pokusu o rekvalifikaci pracovníků, kteří byli vysídleni a přišli o práci v těžbě a těžkém průmyslu a všech podobných odvětvích. Velmi mnoho kvalifikovaných a částečně kvalifikovaných britských dělníků bylo vyhozeno na hromadu šrotu, místo aby byli přeškoleni na jiné obory. Výsledkem je, že nyní máme možná druhou a třetí generaci, která je kompletně odkázaná na kulturu závislosti, kdy dostává od státu podporu, a neví, co je to práce. A to je, myslím, závažný problém. A je velmi dobré zničit loupeživé barony, ale plán B měl spočívat v rekvalifikaci vysídlených pracovníků. Protože je velmi velká část obyvatelstva, která se už ani necítí být součástí státu a je daleko vzdálená od mocenských zprostředkovatelů ve vládě v Londýně. Myslím, že máte potenciálně nebezpečnou situaci, zejména pokud jste nuceni žít v místech, jako jsou dystopické díry pekla, kde se nešťastní obyvatelé mstí tím, že demolují prostředí, kam byli uvrženi.

Ano, lidé se tam musí cítit velmi nešťastní a beznadějní. Není to žádné potěšení tam pobývat, že?

Ano, přesně tak. Samozřejmě, co jsem uvedl je zobecnění. Existují lidé, kterým se podařilo uniknout ven, kteří sebe znovuobjevili, dostali se ze svízelné situace, ale velmi velké množství jich bylo ve skutečnosti hozeno na hromadu šrotu. Byli tam někteří jedinci, kteří měli to štěstí být schopní dostat se ven. Profese a média jsou z velké části ovládány modernisty, takže moje práce byla odsouzena tzv. zájmovými skupinami, které mají v úmyslu dát nám všem "více téhož", nebo ještě něco horšího, a samozřejmě znečitlivělé obyvatelstvo, zastrašené akceptováním neakceptovatelného, se o mé práci nic nedozví, ale prostě bude na protest demolovat domnělý ráj, kam byli deklasováni. Komentátoři, kteří viděli smysl mé knihy, byli myslitelé, zainteresovaní historici a spisovatelé, kteří se nebáli ostrakizace ze strany establishmentu. Bylo zajímavé, jak někteří angličtí spisovatelé neměli odvalu, váhavě zvolili neutralitu a nechtěli se angažovat, tak moc se báli rozhoupat loď, takže nejpozitivnější názory na mou práci byly vyjádřeny převážně mimo britské ostrovy nebo několika málo nezávisle smýšlejícími lidmi, kteří nebyli zastrašeni mlčením "přijatým názorem" a "stranickou linií totality".

Pozitří, sedmnáctého, je v Oslu státní svátek a oslava norské monarchie bude podobná korunovací v Londýně, kde jsem byl.

Když Němci v roce 1940 bez varování napadli Norsko, královská rodina musela uprchnout, protože by mohla být zajata a využita k propagandistickým účelům. Snažili se usadit ve Švédsku, ale král Gustav Adolf V. byl velmi proněmecky orientovaný, takže bylo jasné, že jejich přítomnost ve Švédsku nebyla vítána. Protože se korunní princezna a princ před válkou setkali s Franklinem Delano Rooseveltem, přičemž toto setkání proběhlo velmi dobře, prezident zařídil aby je loď dopravila do Spojených států, kde strávili většinu jejich času. Ale korunní princ byl v Londýně s králem a exilovou vládou, zatímco zde byla vytvořena nacistická vláda pod vedením norského kolaboranta. Současný král jen tak mimochodem je téměř stejně starý jako já.

Měl jste úspěšný ohlas na vaši knihu *Tvorba Dystopie v Americe* a zažil jste tam také dobrodružnou cestu.